

Мнозина, съ неопазни,
изострени слова, тъй Попъ Матей раздразни,
безъ да му идваше за дразнене на умъ, —
и ето че подзетъ изпървомъ тихо шумъ
се неочаквано на врява преобърна.
Самичкъ Попъ Матей, недоуменъ, извърна
очи къмъ сбраните, — отъ буйната мълва
ни дума не разбралъ и само сви съ глава,
възчуденъ... Тъй дете, отъ някоя камара
събрани камъне, се метне на довара
а отподире му, като по таенъ знакъ,
се урне струпаний високо камънакъ, —
а то, извърнато, пръстъ между устни гуди,
и дълго гледа го и чудомъ му се чуди...

Престраненъ попещъ бе светиня му, на видъ
и по сърце. Каленъ въ живота, упоритъ, —
отъ тезъ шо има речъ — замеряни съ мотика
презъ гробъ — беше си изострилъ тъй езика,
че здраве му кажи, и по-добре недей
опитва! Въ Каменградъ и днеска Попъ Матей
се прякоросува „Отецъ Матей Казака“ —
че билъ на младостъ при Садъкъ Паша, поляка,
въ казашкия алай. Светувалъ святъ, видялъ
шо е за виждане, а сетне се прибралъ,
при свои въ Каменградъ; подвива подъ венчило
глава, запоя се, — но черното носило
все не сподавило юнашката душа.

моу правствува, подобно на паша,
той вредъ по своята широка енория
и на миряните, наместо псалтикия,
разправя повече за агарянский царь.
По навикъ носи той подъ расото ханжаръ
дори и до сега... Другаринъ най-доверенъ
на Левски, святия апостолъ изневеренъ
когато падна самъ въ ръцете на врага,
и той, отъ Общия посоченъ, веднага

не статка
и до нест